

မိုးမနက်ခင်း

ဆုမြတ်မွန်မွန်

တိကျကံ့ကော် နှင့် အမြတ်နိုးဆုံးနှင်းပွင့်များ

အမှတ်တံဆိပ် စာရင်းပေး

စတေးနုလုံးသား

ဒါကတော့ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံးပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်းခံခဲ့ရတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးပါပဲ။ (၁၉၉၉) ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ အပျိုစင်မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါခဲ့ပါတယ်။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေ့ဆိုတာ ဝမ်းသာလွန်းလိုတဆတ်ဆတ် တုန်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ အဲဒီအချိန်တုန်းကလောက် ဘယ်တုန်းကမှ မပျော်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ အားမာန်တွေလည်း ဖြစ်တယ်။

မိုင်တစ်ထောင်ခရီးရဲ့ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းပေါ့။ (၁၉၉၉) ခုနှစ်က လွန်မြောက်လို့ (၂၀၀၆) ခုနှစ်မှ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထု စထွက်ခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ ဝါသရင် မောင်ငယ်ညီမငယ်လေးတွေကိုလည်း မဆုတ်မနစ်ဘဲ ဇွဲရှိရှိကြိုးစားဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ မျှဝေခံစားတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ဖတ်ရှုပေးကြတဲ့ ပရိသတ်များကိုလည်း ဝတ္ထုတို ခံစားချက်များမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို လှမ်းမြင်နိုင်ကြမှာ ပါ။

အားလုံးသော ပရိသတ်များကိုလည်း ရည်မှန်းချက်အသီးသီး ပြည့်ဝကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရင်း ပရိသတ်များ ရဲ့ ရင်ထဲမှာ လည်း ကျွန်မ အမြဲတမ်းရှိနေပါရစေ....။

ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မိုးက ညို့မှိုင်းနေပြီ။ စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် စိမ့် ခေါင်းကုတ်လိုက်သည် ။ လက်မှ နာရီကို မြှောက်ကြည့်ရင်းလည်း မျက်စိက တိုင်ကပ်နာရီဆီ ရောက်သွားသည် ။ အားလုံးသော ကုမ္ပဏီ ၀ န်ထမ်းများကလည်း အသီးသီး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ခြောက် နာရီထိုးသံ တီးလုံးမြည်လာမှ သူမ အစောင့်ကြီး စောင့်နေသူ ဒီဒီ ရောက်လာတော့သည် ။ လုပ်ပါတော့မယ်။ ဒီဒီတို့ က အပြစ်ရှိသူ ပုံစံနှင့် မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် ရှုံ့မဲ့ကာဖြင့်....

"ဟူး....ဆောရီး စိမ့်ရေ၊ ယူကို တို့လိုက်ပို့ပါမယ်၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို လိုက်ကျွေးနေရလို့ ဟေ့"

လုပ်ငန်းအဆင်ပြေရေအတက် လုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခုမို့ စိမ့် ဘာမျှမပြောလို။ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသား ထမင်းဘူး၊ ဖိုင်၊ ဆလင်းဘက် တို့ ကို ကောက်ယူကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည် ။ အပြင်မှာ မိုးဖွဲတို့ ကျ လာပြီ။ ဒီဒီက ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကုမ္ပဏီမှာ သူပိုင်အနားယူခန်းမှာ အိပ်ရာအသုံးအဆောင် အပြည့်ရှိတာမို့ ပူစရာမလို။

စိမ့်က ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေ ကိုယ်သာသိသည် လေ။ အိမ်မှာ ခြောက်ကပ်သော ထမင်းနှင့် စောင့်နေမည့် ဖေဖေမျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။

နောက်မှ အပြေးလိုက်လာသော ခြေသံကို ကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်။ ဒီဒီ သူမရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ကာ အမောတကော ဆိုရှာသည် ။

"ဟဲ့.....စိမ့်၊ ယူ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တို့လိုက်ပို့မယ် ဆိုမှ ပဲ၊ ခဏလေး ကိုယ် ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သောက်ပါရစေ၊ ဒီနေ့ နေ့လယ်စာတောင် မစားဖြစ်လိုက်ဘူးကွာ"

စိတ်ဓာတ်ကျရသည် ပဲ။ အိမ်ပြန်ချိန် နာရီဝက်မက နောက်ကျနေပြီ။
ဖေဖေ စိတ်ပူနေလောက်ပြီလေ။ သူမ ဒီဒီရဲ့ ကော်ဖီဇိမ်ခံသောက်နေပုံ
ကို စိတ်မရှည်ပါ။

နေ့လယ်စာ မစားရသေးတာကို နားလည်သော်လည်း ကိုယ့်အပူနှင့်
ကိုယ်။ သူမ အပ်မှ ရသော မီးခံသေတ္တာသော့နှင့် အရေးကြီးသော စာရွက်
စာတမ်းများကို ဒီဒီ လက်ထဲသို့ထည့်ရင်းမှ

"နေပါစေ ဒီဒီ၊ တို့ ကို ဖေဖေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်၊ တို့ ပြန်တော့မယ်"

ဒီဒီ မျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည် ။ သို့သော် ချက်ချင်းရယ်ကာ စိမ့်
လက်ကိုတွဲလိုက်သည် ။ "သွားစို့" ဟု ဆိုကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွား
သည် ။ ကားမောင်းရင်းမှ စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောလာသည် ။ စ
ကားအများ စုမှာ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေသာဖြစ်သည် ။ ရွှေနဒီကုမ္ပဏီရဲ့ တိုး
တက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းတွေဖြစ် သည် ။

အိမ်ရှေ့ ကားရပ်ပေးတော့ စိမ့် ဆင်းလိုက်သည် ။ ကော်ဖီသောက်ပါ
လားဟု ပြောတော့ ပြုံးကာ လက်ခါပြသည် ။ ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြန်
မောင်းထွက်သွားသည် ။ ဖေဖေကတော့ အကြောင်းသိနေသူပီပီ ပြုံးကာ
လာကြိုရှာသည် ။ ပြေးကြည့်မှ ဒီသားအဖနှစ်ယောက်တည်းရှိသော ဘ
ဝကို ဒီဒီ နားလည်ပေးရှာ၍ လည်း ကျေးဇူးတင်ရမည်။

အဖေက ရေချိုး သမီးဟု ဆိုကာ ကော်ဖီဖျော်ပေးနေသည် ။ ဒီဒီနှင့်
သူမ ကော်ဖီကြိုက်တာချင်း တူသော်လည်း ကော်ဖီချင်းမတူပါ။ ဒီဒီရဲ့
ကော်ဖီက သူမရဲ့ ဘရာဇီးကမိတ်ဆွေတွေပို့ပေးသော ကော်ဖီဖြစ် ပြီး စ
က်နှင့် စပယ်ရှယ်ဖျော်ထားသော တကယ့်အရသာစစ် ဖြစ်သည် ။

သူမကတော့ သာမန်ကော်ဖီမှုန့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုပဲ နှစ်သက်မက်

မောရလေသည် ။ ရေချိုး ထမင်းစား ကော်ဖီသောက်ပြီးတော့ တစ်နေ့ လုံးပင်ပန်းလာသည့် မျက်လုံးက အချက်ပြလာသည် ။

ဖတ်၍ မပြီးသေးသော မြသန်းတင့်ရဲ့ "ဓားတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင် လယ်ကိုဖြတ်မည်" စာအုပ်ကို ဖတ်ကာ တော်တော်ကြာတော့ မျက်လုံး ကထိန်းမရတော့။

တစ်ချက်သမ်းရင်း ဧည့်ခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဖေက မိ သားစုပိုင် ၁၄ လက်မ တိုရှိဘာ တီဗွီ လေးဖြင့် ဂြိုဟ်တုသတင်း ကြည့် နေပြီ။

စာကြည့်မီးကို အသာမှ ဝတ်ရင်း မျက်လုံးကို စင်းလိုက်သည် ။ မနက်ဖြန်အတွက် ကြိုတင်စဉ်းစားရင်း စိမ့်အိပ်ပျော်သွားသည် ။ တစ် နေ့က ပုံမှန်ကုန်ဆုံးသွားပြီ။

အထူးတလည် ပြင်ဆင်စရာ မလိုသော ဆံပင်တိုကို သပ်ရပ်စွာဖြီးရ င်း မိတ်ကပ်ပါးပါး လူထားသော မျက်နှာကို တို့ ပတ်ရိုက်လိုက်သည် ။ ဒါတောင် ကိုယ်ရာထူးနှင့် ကိုယ် လိုက်အောင်နေပါဟု ဒီဒီ အတန်တန် ပြောလွန်း၍ ဖြစ်သည် ။ ကိုယ့်လက်အောက်က စာရေးမလေးတွေရဲ့ ထောင်ကျော်တန် သောင်းချီနေသည့် အလှအပ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ စိတ်မဝင်စားပေ။

အဖေ့ကို နှုတ်ဆက်ရင်း လမ်းထိပ်မှာ စောင့်နေသော ဖယ်ရီအမီ ခပ် သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ရွှေနဒီရဲ့ စက္ကယရီ (အတွင်းရေးမှူး)

အဖြစ် သူမက ဖယ်ရီကားရဲ့ ရှေ့ခန်းမှ ကုန်ကြွေးရှိရှိ ထိုင်ရလေသည်။ ။

ကုမ္ပဏီရှေ့ ကားရပ်တော့ အသာဆင်းလာခဲ့ကာ အသီးသီး ကိုယ့်နေရာဆီ သွားကြသည်။ သူမစားပွဲကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ဒီဒီစားပွဲကိုပါ ဖုန်သုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။ တာဝန်ထဲမှာ မပါပေမဲ့ စေတနာတော့ ထားပါသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် ဒီဒီ ရောက်လာသည်။ ။

"ဟယ်လို၊ မောနင်း စိမ့်ရေ၊ ဒီနေ့ လကုန်ရက်နော်၊ မင်းအတွက် စပယ်ရှယ်ဘောက်ဆူးပဲ"

"မလိုတာပဲ ဒီဒီ၊ မင်းကလည်း ကွာ၊ ကိုယ့်ကို သာမန်ဝန်းထမ်းတွေ လိုပဲ"

သူမစကားမဆုံးခင် ဒီဒီလက်ကာပြသည်။ ။ White board မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့အမည် ရေးခြစ်ရင်း.....

"မင်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေ၊ ပြီးတော့ တခြားသူတွေထက် ကိုယ့်အပေါ် အကူညီနိုင်ဆုံး"

အဲဒါတော့ မင်းစက္ကထရီပဲ၊ မင်းအပေါ် ပိုလုပ်ပေးရမှာ ပေါ့ဟု တော့ပြန်မပြောမိ၊ အလုပ် လုပ်ရာမှာ စေတနာပါသော သူမရဲ့ အကျင့်ကို ဒီဒီနားလည်သည်။ ပဲ။ သို့သော် မွေးရာပါ အဖေရိုက်သွင်းခဲ့သော သူမ၏ စိတ်ဓာတ်တို့ က သူများ ပစ္စည်းကို အချောင်မလိုချင်။

အဖေရဲ့ လေးဘီးမောင်းသော ဝင်ငွေလေးနှင့် မဖြစ်ညစ်ကျယ် ဘဝကို ရုန်းကန်ကာ Eco Major ကို ကုတ်ကပ်တက် ခဲ့ရသည်။ ။

မြကျွန်းသာရဲ့ အလှပဂေးတွေထဲမှာ သူမလုံးလုံးလျားလျား မပါဝင်ခဲ့ပေ။ ကချင်လွယ်အိတ်တစ်လုံး ရိုးစင်းသောရှုပ်အင်္ကျီတွေနှင့် သနပ်ခါးဘဲကျား လိမ်းထားသော စိမ့်ညို ဆိုသော သူမသည် မြကျွန်းသာတွင်

ချောင်ထဲ ရောက်နေလေသည်။ ။

နာမည်ကျော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးရဲ့ သမီး ရွှေနီက သူမကို လာမိတ်ဆက်တော့ အစပထမ၌ ကြောင်တက်တက်ပင်။ အကြောင်းပြချက် တချို့ကို ထုတ်ကြည့်တော့.....

"ယူက စာကြိုးစားတယ်၊ အနေအထိုင် အေးတယ်၊ အားရင် ကျောင်းစားပဲဖြစ်ဖြစ် အခြားအဖိုးတန်စာ တွေဖြစ်ဖြစ် ဖတ်နေတယ်၊ ယူမှာ Col our မရှိဘူး အဖြူထည်ပဲ၊ ကိုယ် အဲဒါကို သဘောကျတာ"

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လာမိတ်ဖွဲ့သော ဒီဒီ ခေါ် ရွှေနီကို အဲဒီတည်းက ခင်မင်သွားသည် ။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းကို သိသည် ပဲ။ အကြောင်းပြချက် တချို့ဖြင့် ငြင်းဆန်တော့ သူမကို ဒီဒီ ကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလား အတင်းခေါ်နေသည် မို့ ခင်မင်ခဲ့ကြသည် ။ သို့သော် ဒီဒီ ကျွေးသမျှ မစား။ ဒီဒီကားကို မစီး။ အလှအပအကြောင်း မပြော။ ကြာရင် ဒီဒီ သူမကို ခွာမှာ ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း

"ယူနဲ့ တွဲမှ ယူကို ပိုခင်လာတယ်ကွာ၊ ယူ တော်တယ်၊ သာမန်မိန်းမ တွေနဲ့ ကွာတယ်၊ အဲဒါတွေ ကြိုက်တာ၊ ယူခံယူချက်ကို ကြိုက်တယ်၊ ယူ ကို လေးစားတယ်"

အံ့ဩစိတ်နှင့် အတူ ရှားပါးသူဌေးသမီးပါလားဟု တွေးရင်း "အံ့ဖွယ် သူဌေးသမီး"လို့ ပြောရင် ဒီဒီက လေးလေးနက်နက်ဖြင့် "ကိုယ်က သူဌေးသမီး ဖြစ်ချင်ဘူး၊ သူဌေးဖြစ်ချင်တာ" ဟု တုံ့ပြန်တတ်သည် ။

Eco ဒုတိယနှစ်တွင် သူမတို့ ပိုခင်လာသည် ။ အားရင် စာအကြောင်း ပေအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးကြသည် ။ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း၊ ဝါသနာချင်း လည်း တူသည် မို့ သံယောဇဉ် တွယ်ရသည် ။ အမြင်ချင်း ဖလှယ်ကြသည် ။ ခင်မင်တာ ကြာလာတော့ ကိုယ့်ဘဝ သူ့ဘဝ ရင်ဖွင့်လာကြသည် ။

"ကိုယ်က ဆင်းရဲတယ် ဒီဒီ၊ အမေက ကိုယ်ငယ်တည်းက ဆုံးသွားတာ၊ အဖေက တက္ကစီမောင်းတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အဖေက အဓိကပဲ၊ ဒီအချိန်ထိ ကိုယ်ကို ရှာကျွေးလာတာ၊ အဖေ့ကို အရမ်းသနားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် စားကြိုးစားတာ၊ အပိုဝင်ငွေ မရှိဘဲနဲ့ အပိုမဖြုန်းချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ကော်ဖီ သိပ်ကြိုက်တယ်"

"ဒီဒီလည်း ဒီလိုပဲ ကော်ဖီကြိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကတော့ ယူ သိပြီးသားပဲ"

ဦးရွှေလူ ဒေါ်နုနုဆွေ တို့ ဆိုတာ စီးပွားရေးထိပ်သီးတွေပင်။

သူတို့ ရဲ့ ပိုးမွေးသလို မွေးထားရတဲ့ ဖြူဖြူနုနုလေး ရွှေနဒီဟာ သာမန်သူဌေးသမီးတွေလို သုံးမယ်၊ ဖြုန်းမယ် စိတ်မရှိတာ သူမ သဘောကျရသည် ။

အလှအပလည်း စိတ်မဝင်စားလှကာ ဘဝအကြောင်းနှင့် စာပေအကြောင်းတွေသာ စိတ်ဝင်စားသူမို့ ရွှေနဒီနှင့် စိမ့်ညိုသည် ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အချစ်ဆုံး သမီးပျိုတွေ ဖြစ်လာတော့သည် ။ ဘာလိုလိုနှင့် နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်လာခဲ့သည် ။ သစ်ပုပ်ပင်အောက် ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ရင်း ဒီဒီက လေးနက်စွာ ဆိုလာသည် ။

"ကျောင်းပြီးရင် ဘွဲ့တွေ ဘာတွေ ရတော့မယ်၊ ယူဂုဏ်ထူးတန်း ဆက်တက်မလား"

သူမတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စာတော်သူတွေမို့ ဂုဏ်ထူးတန်း မဝင်မှာ မပူရပေ။

"မတက်ဘူး ဒီဒီ၊ အဖေ ပင်ပန်းလှပြီ၊ အဖေ့ကို လုပ်ကျွေးချင်တယ်"

ဒီဒီ သက်ပြင်းချသည် ။ တစ်ခုခု ပြောမယ်ဆိုတာ သူမ သိသည် ။

ကျောင်းတက်စဉ် ကာလအတွင်း ဒီဒီ အကူအညီတွေ လုံးဝလက်မခံခဲ့တာ သူမ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ သူဌေးသမီးကို ကပ်ပေါင်းစားသည် ဟု အပြောမခံ နိုင်ပေ။ လူတွေက မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်ချင်ကြလေသည်။ ။ ခဏအကြာမှ ဒီဒီ ဆိုသည်။ ။

"ကျောင်းပြီးရင် တို့ အလုပ်လုပ်တော့မယ်၊ ရွှေနဒီ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ပဲ ၊ တို့ ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ မင်း သိပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းကို ကူညီစေချင်တယ် ဘယ်လိုလဲ၊ တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး မိုးကောင်းကင်ကို ခူးနှင့် တိုက်ရအောင်"

နေရာတကာ ငြင်းဆန်နေ၍ သူမဘဝက မရပါ။ ဒါက အလုပ်ကိစ္စမို့ လက်ခံရသည်။ ။ ထို့နောက် စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း ဒီဒီနှင့် သူမ ကွန်ပျူတာ၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောနှင့် အတွင်းရေးမှူးသင်တန်းတွေ တက်ခဲ့ကြသည်။ ။ ဒီလိုသင်တန်းတွေတက်ဖို့ ဒီဒီကပင် တောင်းဆိုတာဖြစ်သည်။ ။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်ကမာန် မတက်ချင်ပါ။

ဒီဒီနှင့် အလုပ်တွဲလုပ်ရန် ထိုပညာတွေ တတ်သင့်သည် မို့ သူမ ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ။ အဖေ့ကို ပြောပြတော့ ဒီဒီဟာ သူမရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တဲ့ လေ။ ဒီဒီ ကိုယ်၌ ကလည်း သူမအိမ် အကြာခဏလာကာ အဖေ့ကိုလည်း ကန်တော့နေကျမို့ အဖေကလည်း သမီးရင်းနှင့် မခြား ချစ်ခင်လေသည်။ ။

ဒီဒီကိုယ်၌ ကလည်း ထက်ထက်မြက်မြက်၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယလည်း ရှိရှိ၊ မိဘနှစ်ပါးကလည်း အထောက်အပံ့ဖြင့် ဒီဒီရဲ့ ရွှေနဒီ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီက နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ပိုမိုခိုင်မြဲလာပါသည်။ ။ အောင်မြင်ကျော်ကြား လာလေသည်။ ။

ဒီဒီက လည်သည်။ ။ သူမ အကူအညီကို စိမ့်က လက်မခံတော့ လခ

ကို ငါးသောင်းပေးကာ ဘောက်ဆူးက တစ်ပုံတစ်ပင် လိုလေသေး မရှိ
စေရ၊ အဖေနှင့် သူမတို့ အိမ်ကလေး စိုပြည်လာသည် ။ သားအဖ နှစ်
ယောက် အလှူအတန်းလေးများ ပြုလုပ်နိုင်လာကာ အေးအေးချမ်းချမ်း
နေထိုင်လာနိုင်သည် ။

အရင်ရှားပါးစဉ်ကတည်းက ခြစ်ကုတ်စားလာတော့ ယခု သူမတို့ အိ
မ်လေး မှာ အပူအပင်မရှိ အေးအေး ဆေးဆေး။ အဖေလည်း
အသက်ကြီးပြီမို့ ကားမမောင်းတော့။ အိမ်မှာ ပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေ
ကာ ထမင်းဟင်း ချက်လေသည် ။ အဖေက ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်း
။ သို့သော် ဒီဒီရဲ့ အစွမ်းထက်ဆေးဝါးတွေ အောက်မှာ သက်သာပျော်မွေ့
ရလေသည် ။

ဒီလိုရှားပါးဈေးကြီးခေတ်ထဲမှာ ဒီဒီ ကျေးဇူးကြောင့် သူမတို့
ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေရသည် ။ အထူးသဖြင့် အဖေမှာ အေးဆေး
စွာ တရားဓမ္မ လိုက်စားရသည် ။ တွေးကြည့်လျှင် ဒီဒီကျေးဇူးတွေ များ
ပါသည် ။

"ဟဲ့ဪ...ဒုက္ခပဲ သွားမယ်လေ"

ပန်းကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်မှ သတိပြန်ဝင်လာသည် ။ အတိတ်က အ
ကြောင်းတွေကို စဉ်းစားရင်း အတွေးလွန်သွားတာ ဖြစ်သည် ။

"ဟင်....ဘယ်လဲ"

ဒီဒီက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ချစ်စဖွယ်ရယ်သည် ။ သူမ၏ ကြိုးတိုသားရေ
အိတ်အနက်ကို လွယ်ပြီး....

"လေဆိပ်ရှင့် လေဆိပ်၊ မန္တလေးကဧည့်သည် ၊ တို့ ဖားသားကြီးရဲ့
သူငယ်ချင်းရဲ့ သားလေ"

"ဘာလဲ ဒီဒီ၊ နင့်အိမ်က သဘောတူထားတယ်ပေါ့"

"ဝေးစွထဲကပဲ၊ အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ရေးက ငါ့သဘောပါ၊ အခုဟာက တို့ လုပ်ငန်းနှင့် လည်း မကင်းဘူး စိမ့်ရဲ့ ၊ မင်းသိမှာ ပါ၊ မန္တလေးက တို့ ကို သကြားသွင်းတဲ့ ဦးသော်ကလေ"

သူမ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရသည့် အလုပ်မို့ သိနေသည် ။

"အင်း... သိတယ် ဦးသော်က"

"အေး....အဲဒီ ငတိပဲကွ၊ သွားကြုံရမှာ လေ သူ့ကို"

"သူက ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"ရန်ကုန်မှာ အိမ်ဝယ်မယ်တဲ့ ၊ ပြီးတော့ ငါနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ဖို့ စီစဉ်စ ရာ ရှိတာရော၊ အဲဒါ ယူကို ကိုယ် တိုင်ပင်ရဦးမယ်၊ အေးဆေးပေါ့၊ အဲဒါ အခု လေဆိပ်မှာ သွားကြုံရမယ်"

ထိုစဉ်မှာ ပင် ဒီဒီ ဆယ်လူလာသံက ထမြည်လာသည် ။
ငါးမိနစ်ကြာ ပြောပြီးနောက် ဖုန်းပိတ်ရင်း....

"ပြဿနာတော့စပြီ၊ ကားဂိတ်မှာ သစ်တွေလျော့တယ်တဲ့ ၊ ကိုယ်သွားရဦးမယ်၊ ဒီကိစ္စက ကိုယ်မသွားလို့ မရဘူး၊ ဆောရီး စိမ့်ရေ၊ လေဆိပ်ကို ယူပဲ သွားလိုက်တော့၊ ဪ.....ကိုဇော်ထွေးကို ကားမောင်း ပို့ခိုင်း၊ သူက ဦးသော်ကကို မြင်ဖူးတယ်၊ မင်း ကြည့်ကျက်ပြောပေါ့ကွာ၊ ကိုယ် သွားပြီ"

သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားသော ဒီဒီကို ကြည့်ကာ သူမ ရင်မော ကျန်ခဲ့သည် ။ အရင်တုန်းကလည်း ဒီလိုအရေးပေါ်တွင် ပေါ်လာရင် သူ မပဲ ကြားဝင်ရတာမို့ သိပ်တော့အခက်အခဲမရှိ။

သူမနှင့် ဒီဒီက နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်မို့ နားလည်မှုရှိသည် ပဲ။ ကိုဇော်
ထွေးက သွားရအောင် ဆိုတာနှင့် သူမ ထွက်လာခဲ့သည် ။

လေဆိပ်ထဲရောက်ပြီး မကြာမီ လေယာဉ်ဆိုက်သည် ။ ကိုဇော်ထွေး
က ကုမ္ပဏီ၌ အားထားရသော ယာဉ်မောင်း။ ကုန်သည် အများ စုနှင့် ရ
င်းနှီးသည် ။ အပြောအဆို ပြေပြစ်ကာ ရိုးသားသစ္စာရှိသည် ။ လူယုံ
တော် တွေ မွေးရာ၌ လည်း ဒီဒီက ကျွမ်းသည် ။ လေယာဉ်တံခါးဆီသို့
စူးစမ်းစိတ်ဖြင့် အသေအချာကြည့်သည် ။

"တတိယဆင်းလာတဲ့ သူပဲ မစိမ့်၊ မျက်မှန်နဲ့ လေ"

ကိုဇော်ထွေး ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ အသားအရေ ခပ်လတ်လတ်
။ အသက်က သူမတို့ နှင့် မတိမ်းမယိမ်း။ သူ့မျက်လုံးတွေက မျက်မှန်နှင့်
မို့ မမြင်ရသော်လည်း မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ ပါးစပ်တို့ ကတော့ အချိုးကျစွာ
ကြည့်ကောင်းသည် ။ သူမက ခပ်တည်တည်ပင် သူ့ အနားသို့ လျှောက်
သွားကာ....

"ရှင်က ဦးသော်က ထင်ပါရဲ့ "

သူ့မျက်နှာက ရုတ်တရက် ဇေဓဇဝါ။ ပြီးမှ ပြုံးရင်းမျက်မှန်ချွတ်လို
က်သည် ။ ကြည်လင်ထွေးမြသော မျက်လုံးတို့ က စိုလက်နေသည် ။

သူမ၏ နွေးနွေးထွေးထွေး အကြည့်တွေကို အသိအမှတ်ပြု အပြုံးတ
စ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်သည် ။

"ကျွန်မက ရွှေနဒီရဲ့ PA ပါ။ ရွှေနဒီ အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ မအားလ
ပ်လို့ ကျွန်မလာကြိုတာပါ။ ရွှေနဒီက ရှင့်ကို တောင်းပန်ခိုင်းလိုက်ပါတ
ယ်။ အားလည်း နာတယ်တဲ့ လေ"

သူက နားလည်စွာ ပြုံးလိုက်သည် ကို တွေ့ရသည် ။

"ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီဒီအကြောင်း သိပြီးသားပါ။ အလုပ်သိပ်များ တာ ရပါတယ်"

ရင်းနှီးသူ အများ စုသာခေါ်သာ "ဒီဒီ"၏ အမည်ကို သုံးစွဲကာ ရည်ရည်မွန်မွန် ပြောနေသည် မို့ အနည်းငယ်တော့ အံ့သြရလေသည်။ ဒီဒီနှင့်သူ အတော်အတန်တော့ ရင်းနှီးမည်ထင်ပါရဲ့ လေ။ ကိုဇော်ထွေး နှင့် သူမခေါ်ရာနောက်သို့ ကိုသော်ကဆိုသူ လိုက်ပါလာသည်။

ဘယ်ကိုပို့ပေးရမှန်းလည်း မသိ။ နောက်တော့ ဒီဒီတို့ အိမ်ကိုသာ မောင်းခိုင်းရတော့သည်။ တက္ကသိုလ် ရိပ်သာလမ်းထဲမှာ ဒီဒီတို့ အိမ်က ခမ်းနားလွန်းသည်။ အိမ်မှာ ဒီဒီမိဘနှစ်ဦးလုံးမရှိ။ ကြီးမေနှင့် သာ တွေ့ရ၍ ကိုသော်ကကို ဧည့်ခံစီစဉ်ခိုင်းရသည်။ ကိုသော်ကနှင့် ကြီးမေကလည်း ရင်းနှီးနေပြန်သည်။ ကြီးမေက ဝမ်းပန်း တသာ ကြိုဆိုရင်း နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ ပစ္စည်းတွေ သယ်ရှာသည်။

"မိဒီတို့ ကတော့ လုပ်ပြီ တကယ်ပဲ၊ သေရင်တောင် ကျွတ်ပါ့မလား မသိဘူး၊ ဒီအလုပ်တွေပဲ ဖက်တွယ် နေတယ်"

ကိုသော်က ဆိုသူကတော့ သဘောထားကြီးသူပမာ တဟင်းဟင်း ရယ်နေသည်။ သူမနှင့် ကိုဇော်ထွေး တို့ ကြီးမေနှင့် ကိုသော်ကကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်ခရီးတွင် တော့ ကိုဇော်ထွေးက မှတ်ချက်ချ သည်။

"မရွှေနဒီတို့ တော့ အပျိုကြီးစာရင်းက ဖျက်ရတော့မယ် လိုက်တယ်ဗျ"

ဘာရယ်ကြောင့် မှန်းမသိ၊ ဖျတ်ခနဲ ကိုသော်က ဆိုသူ၏ မျက်နှာကို ပြေးမြင်လိုက်ကာ ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုး တစ်မည်ခံစားရသည်။ အချစ်ဆိုတာကို ဒီအရွယ်အထိ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ဘဝမှာ အဖေ့ကိုသာ ဦးစားပေး

ခဲ့သည်။ အဖေ့ကို ခွဲမထားခဲ့ချင်ပေ။

ဆိပ်ကမ်းက ဝင်လာသည့် ကုန်တွေကို စစ်ဖို့ ဆိုကာ ဒီဒီ ထွက်သွားသည်။ ယနေ့ ဒီဒီ အချိန်ဇယားထဲ မှာ ကိုသော်ကကို အိမ်တွေလိုက်ပြဖို့ ပါသည်။ ဒီဒီပုံစံဆိုရင် ညနေမှ ပြန်ရောက်မည့် သဘော။ ဒီဒီ ဆယ်လူ လာ ဆီသို့ နှိပ်လိုက်သည်။

"ဟယ်လို ပြောပါ၊ ရွှေနဒီ ပြောနေတယ်"

"ဒီဒီ ငါစမ့်ပါ၊ နင့်ရဲ့ time table ထဲမှာ ကိုသော်ကကို အိမ်တွေ လိုက် ပြရမယ်။ တော်ကြာ သူလာရင် ငါဘယ်လို ပြောရမလဲ"

"နင် လိုက်ပြလိုက်ပေါ့"

သူမရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ခါတိုင်းလည်း ဒီဒီမအားလျှင် သူ မပဲ ဧည့်သည် တွေကို လိုက်ပို့နေကျ။

ယခုမူ....

"မဟုတ်ဘူး လေ၊ သူက နင်နဲ့ ကျတော့"

"ဟာ....မဆိုင်တာကွာ၊ နင်ပဲ လိုက်ပြလိုက်ပါ၊ ဪ...ငါ့စားပွဲထဲမှာ ဖိုင်အနီရှိတယ်။ အိမ်ခြံစာရင်း တွေ သူ့ကိုပြလိုက်၊ သူ သဘောကျတာရှိ ရင် လိုက်ပို့လိုက်ပေါ့၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန်လည်း ကုန်ပစေ၊ နေ့လယ်စာ ကို ဟိုတယ်ကို ကျွေးလိုက်၊ ဒါပဲ၊ ငါကတောင်းပန်တယ်လို့၊ ဒါပဲနော်"

ရင်းနှီးသူ မိတ်ဆွေတွေအတွက်လည်း ဒီဒီဟာ အိမ်၊ မြေ၊ ခြံ၊ ကားပွဲ စား လုပ်သေးတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူမက လိုက်လံပြသရတာများ သည်

။ ကုမ္ပဏီမှာ ဒီဒီကို သိပ်မတွေ့ရတတ်ပါ။ ကားတစ်စီး၊ ဆယ်လူလာ တစ်လုံးနှင့် လှုပ်ရှားနေတာ များ လေသည်။ ကိစ္စအဝဝကို စိမ့်ကသာ လုပ်ကိုင်တာ များ ပါသည်။

"မစိမ့်ညို....အပြင်မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်"

စာရင်းကိုင် နီလာက လာပြောသည်။

"အေး....တို့ လာမယ်၊ လွှတ်မနေနဲ့ တော့"

လက်ကိုင်အိတ်နှင့် ဖိုင်အနီကိုယူကာ ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်မှာ ရပ်နေသော ကိုသော်ကကို အပြုံးတစ်ခုဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ဒီဒီက မှာ သွားတယ်၊ ကိုသော်ကလာရင် အိမ်တွေလိုက်ပြလိုက်ပါတဲ့ ၊ သူကတော့ မအားလို့ တဲ့ ၊ ကျွန်မ အားနာပါတယ်၊ ကဲ....ဒီမှာ ကြည့်လိုက်ရအောင်"

သူ၏ ရွန်းမြမြ အပြုံးကြောင့် အနေကျသလို ရှိရသည်။ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာတွင် အတူဝင်ထိုင်ရင်း ဖိုင်အနီကို စလုန်လိုက်သည်။

"ဒါက ကိုးမိုင်ကခြံပါ၊ နှစ်ထပ်တိုက်နှင့် ကားဂိုဒေါင်ရှိတယ်၊ ရေမီးအစုံပဲ၊ ဖုန်းပါတယ်၊ ပိုင်ရှင်က ပြည်ပမှာ ပါ၊ ရော့...ဓာတ်ပုံ ကြည့်ပါဦး"

သူ ဓာတ်ပုံကို လှမ်းအယူမှာ အသားချင်း ထိသွားသည်။ ရွန်းရွန်းစားစား အကြည့်တွေအောက်မှာ သူမ ရင်တုန်နေပြီ။

"မဆိုးဘူးနော်၊ ဒီက စိမ့်ညိုနော်၊ အင်း....စိမ့်ညိုကော ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်"

သူ့အသံက နွေးထွေးနှစ်လိုဖွယ်ရာ။ အကြံဉာဏ်တောင်းလာသည့်

သူ့ကို မဝံ့မရဲ ပြန်ကြည့်ရင်း...

"ဟို....ကောင်းပါတယ်၊ ဒါက ပထမပဲ ရှိသေးတယ်၊ နောက် ခြံတွေရှိ သေးတယ်"

"အင်း....ပြပါဦး"

"ဒါက ခုနှစ်မိုင်ကတိုက်က တစ်ထပ်ခွဲလေး၊ ဆောက်ပြီးတာ မကြာ သေးဘူး၊ ရေမီးအစုံပါတယ်၊ ကားဂိုဒေါင်က ကားနှစ်စီးစာ ရတယ်၊ ခြံ ထဲမှာ ဂျပန်မြက်ခင်းတွေရှိတယ်၊ သစ်ခွခြံလည်း ပါတယ်၊ ပန်းပင် တွေ လည်း အစုံပဲ၊ သွားရေး လာရေးလည်း အဆင်ပြေတယ်၊ ပိုကောင်းတာ က တစ်ခါမှ လူမနေသေးတာပဲ၊ အသစ်ကြီးလေ"

ဘယ်လိုလဲဆိုသော သဘောနှင့် သူမက မေးဆတ်ပြသည် ။ သူက ခေါင်းတဆက်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

"အင်း....ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်၊ အဓိက လူမနေသေးတာပဲဗျ၊ ကြို က်တယ်၊ သွားကြည့်မယ် ရမလား"

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြကာ ထရပ်လိုက်သည် ။ သူ့ကားနှင့် ပဲ သွားမ ည့်ဟု ဆိုသည် ။

"ဒီဒီ အားရင် ဒီဒီက လိုက်ပို့ပါတယ်။ သူ တကယ်မအားတာနော်"

ဘာရယ်မဟုတ် ပြောစရာစကား မရှိ၍ တွေ့ရာပြောလိုက်ရသည် ။ သူက ကားမောင်းရင်း အသာပြုံးကာ

"သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က စိမ့်နှင့် သွားရတာ ပိုတောင်ကြိုက် သေး"

"ရှင်"

သူမ ရင်တွေ ထိတ်သွားသလို ရင်ခုန်သံ မြန်သွားသည်။ သူက ဘာမှ မဖြစ်သလို အသာပြုံးကာ နေလေသည်။ အိပ်မောကျနေတဲ့ နှလုံးသားက နိုးထ လာပြီလား မသိ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အချစ်ဆိုသော အရာကို မွတ်သိပ်တော့တမိပါ၏။ ခုနှစ်မိုင်က ခြံလေးရောက်တော့ တော်တော်သာယာသည်။ ခြံစောင့်အဘိုးကြီးက အိမ်တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။

"ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်တယ်၊ စိမ့်ရော"

"အဟင်း ဟင်း ကျွန်မ ကြိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကိုသော်က ဝယ်မှာ ပဲဟာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အကြံဉာဏ်တောင်းတာပေါ့"

"ကြိုက်တာပေါ့ရှင်"

သူက အမြန်ဆုံး ဝယ်တော့မည်ဟု ပြောသည်။ ပြီးတော့ အနီးကပ်တိုးတိုးပြောသည်။

"ဒီအိမ်က လက်ထပ်ရင် နေဖို့ "

သူမ ရင်အခုန် မြန်သွားလေသည်။ နေ့လယ်စာကို ကိုကာဆူကီမှာ လိုက်ကျွေးတော့လည်း သူ့ရဲ့ ဂရုတစိုက် အဆက်အဆံများကြား တိတ်တဆိတ် ကြည်နူးရလေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘဲ အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်ရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆယ်ကျော်သက်လေး မဟုတ်တော့ဟု ပြန်သတိပေးရသည်။ နားထောင်ခဲ့လှသော ကတ်ဆက်ကို ဖွင့်သည်။ သီချင်းသံကို တိုးတိုးလိုက်ညည်းနေမိသည်။

အိပ်ခါနီးကျတော့ အဖေ့ကို သွားကန်တော့သည်။ အဖေက ပြုံးကာ ဆုပေးသည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တစ်ခု ဖြစ်ပေမဲ့ ဒီနေ့မှ ပိုကြည်နူးမိသလို။

ဪ.....အချစ်ဆိုတာများ လားဟု မလုံမလဲ တွေးကာ ရှက်ရသေးသည်။ ။ အကြောင်းတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုဖြင့် ကိုသော်ကနှင့် ဆုံရသည်။ ။ မျက်ဝန်းဆိုတာ နှလုံးသားရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဟု ကြားဖူးသည် ပဲ။

မျက်လုံးများ ဖြင့် အပြန်အလှန် စကားပြောရင်း ကိုသော်ကကို ချစ်မိပြီဆိုတာ ပိုမိုခိုင်မြဲလာရသည်။ ။ တစ်ခါမှ မချစ်ဘူးသော သူမအဖို့ အချစ်ရေးမှာ ကံကောင်းချင်ပါသည်။ ။

တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်သာ နားရသော ကုမ္ပဏီအားလပ်ရက်တွင် ဒီဒီဖိတ်ကြားမှုကြောင့် ဒီဒီတို့ အိမ် ရောက်ခဲ့ရသည်။ ။ ခြံထဲတွင် ခုံအဖြူလေးနှင့် ထိုင်နေသော ဒီဒီကို ကိုသော်ကနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"လာလေ စိမ့်ညို"

လွတ်နေသောခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်ရင်း ကိုသော်ကကို ပြုံးပြသည်။ ။ သူထံမှ လည်း မပြောင်းလဲသော အပြုံးတစ်ခုရသည်။ ။

"စိမ့်ရေ...နင့်ကို ကိုသော်က,က သိပ်ချီးကျူးနေတာ၊ နင်က အရမ်းတော်တာပဲတဲ့ "

ရှက်ရယ်ဟု သတ်မှတ်၍ ရသော အရယ်တစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်သည်။ ။

"နင်တို့ ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ ငါ့ကို ခေါ်တာ"

ဒီဒီက ရယ်သည်။ ။

"ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့လေ အရူးမရဲ့ ၊ ပေး present ငါ့ကို"

လက်ဝါးလေးကိုဖြန့်ကာ ချစ်စဖွယ် ပြောသည်။ ။

"ဟယ်....ဆောရီး၊ မေ့နေတယ် တကယ်"

"သိပါ့....သိပါ့....ရပါတယ်၊ စတာပါ ကျွေးမလို့ ခေါ်တာ"

မကြာမီ စားပွဲလေးပေါ်သို့ အငွေ့တထောင်းထောင်းစားစရာများ
ရောက်လာသည်။ ။

"စားလေ၊ ငါ့မွေးနေ့မှာ သူစိမ်းဆိုလို့ နင်တို့ နှစ်ယောက်ပဲဖိတ်တာ၊
စား....စား....ဂုဏ်ယူပြီး စားနော်၊ ဟင်း....ဟင်း"

ကလေးလေး တစ်ယောက်လို ချစ်စဖွယ်ပြောရင်း ဒီဒီက ရယ်သည်
။ ကိုသော်က၊ ကလည်း ကလေးလေး ပြောတာကို သဘောကျသလို လို
က်ရယ်ရင်း သူမကိုလည်း တံတောင်နှင့် တွတ်ကာ "စား" ဟူသော သ
ဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။ ။

ဒီဒီထက် ပိုကာ သူမကို ပိုဂရုစိုက်ပြနေ၍ ဒီဒီရှေ့မှာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရ
သည်။ ။ သို့သော် ဒီဒီ ကြည့်ရတာ ပုံစံ မပျက် ရယ်မောရင်းနှင့် သာ။

ထိုနေ့က သူက ဒီဒီဖို့ စိန်လော့ကတ်လေး လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ။
ဒီဒီကတော့ ကျေးဇူးတင်စကား ပုံမှန်ဆိုကာ သာမန်ပျော်ရွှင်မှုသာ ရှိခဲ့
လေသည်။ ။ သူမကသာ မလုံမလဲနှင့် အကဲခတ်နေတာဖြစ်၍ ကိုယ့်လိပ်
ပြာ ကိုယ်ရှက်ရသည်။ ။ အပြန်ခရီးတွင် တွေးရင်း ငေးရင်း ရင်ထဲ အလို
လိုနင့်လာသည်။ ။

သေချာပြီ။ ဒါဟာ အချစ်လို့ နာမည်တပ်ရမည့် ဝေဒနာသာ ဖြစ်လေ
သည်။ ။

"အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်" ဟူသော သူ့စကားအောက်မှာ သူမ မငြင်းဆန်ဝံ့ခဲ့ပေ။ ကန်တော်ကြီးရေပြင်က ပုံမှန်နှုန်းနှင့် တိုက်ခတ်နေပေမဲ့ သူမ ရင်ထဲက ရင်ခုန်နှုန်းကတော့ သာမန်ထက် ပိုနေမည်ဆိုတာ အတပ်သိရလေသည် ။ အဝေးဆီသို့ မျှော်ငေးရင်း သူ့နှုတ်ဖျားမှ စကားတချို့ ခုန်ထွက်လာသည် ။

"ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး ချစ်ဖူးသော စိမ့်ညို၊ အရင်က ကိုယ်စီးပွားရေးပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ၊ ပညာသင်ချိန်တုန်းကလည်း ပညာရေးပဲ၊ ကိုယ် စိမ့်ညိုကို ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်ထိ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်၊ ယုံပါ စိမ့်ညို၊ ကိုယ့်မိဘကလည်း ကိုယ့်သဘောပါပဲ၊ ဖေဖေတို့ က ပွင့်လင်းခေတ်မီပါတယ်၊ ဒါ အဆုံးစွန်အထိ ပြောပြတာပါ၊ စိမ့်ညို စဉ်းစားနိုင်အောင်လို့ ပါ ၊ ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားပေးပါနော်"

မွန်ရည်သော အပြောအဆိုတွေကြောင့် ရင်ထဲ ကြည်နူးရသည် ။ ရှက်ပြီးတစ်ခုကို အသာဆင်မြန်းရင်း..

"ပြန်....ပြန်ရအောင်နော်"

သူ အသာပြုံးသည် ။

"အဖြေရောဟင်"

"ဆန္ဒ မစောပါနဲ့ ရှင်"

"ကျွန်တော် ပျော်ချင်လို့ ပါ"

"ခု ပျော်လိုက်တော့"

"ဘယ်လို"

ရှက်ရှက်နှင့် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ။ ခုချက်ချင်း ရည်းစားစကားပြော အခုချက်ချင်းအဖြေပေးလိုက်လို့ လွန်သလားတော့မထင်။ ရင်ထဲက အချစ်စစ်ကိုဖုံးကွယ်ဖို့ တော့ ခဲယဉ်းလှပါသည်။ ။ အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှ ရည်းစားစထားဖူးကာ တကယ်လည်း ချစ်သော စိမ့်ဟာ မောင့်အပေါ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့ရသည် လေ။

မောင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိမ့်အပေါ် တကယ်ချစ်ခဲ့သည် မို့ ပျော်ရွှင်ရသည်။ ။ မောင့်ရင်ခွင်မှာ ပါးအပ်ရင်း လှပသော ဘဝကို စိတ်ကူးယဉ်ရလေသည်။ ။ နဂိုတည်းကလည်း အချစ်တွေ ရည်းစားအကြောင်း တွေပြောဖို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာကြောင့် ဒီဒီကို ပြောရမှာ လည်း ရှက်နေ၍ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

အချစ်ရဲ့ တန်ခိုးတွေကြောင့် လူက အလုပ်ခွင်ထဲမှာ အရင်ထက် လန်းဆန်းပျော်ရွှင်ကာ လောကကြီး သည် လှပခြင်းဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့လေသည်။ ။

သုံးလတာသော အချိန်တို့ သည် ပုံမှန်ပင် တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။ ။ တစ်နေ့သော ညနေခင်း၌ ..

"စိမ့်ရေ ဒီနေ့ညစာ ငါကျွေးမယ်နော်၊ ပြောစရာလည်း ရှိလို့ သိလား"

လုပ်လက်စ အလုပ်ကိုတော့ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်လိုက်သည်။ ။ ရုံးဆင်းချိန်ထက် တစ်နာရီ ပိုစောဆင်း လာခဲ့သည်။ ။ ကားကို သက်သောင့်သက်သာ မောင်းရင်း ဒီဒီ မျက်နှာက ပြုံးမြဲနေသည်။ ။ အေးဆေးကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်ကာ သီးသန့်အိမ်လေးတွေဆီ လျှောက်လာ

ခဲ့သည်။ ။

"ဘာစားမလဲ"

"ရပါတယ်၊ နင်ပဲ မှာ ပါ"

"ဒီမှာ ငါးရုံအူ ကောင်းတယ်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်လည်း ကောင်းတယ်၊
မြန်မာထမင်းဟင်း စားရအောင်၊ စားမလား"

ခေါင်းကို အသာညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ မောင့်ကို ရုတ်တရက် သတိရ
မိသည်။ ။ မောင်နှင့် လာစားဦးမှ ဟု တွေးမိသည်။ ။

"နင် ဘာပြောမလို့ လဲ ဒီဒီ"

ဒီဒီ ကျိတ်ရယ်သည်။ ။ သိလိုက်ပြီ။ ။ ရှက်ရယ်မျိုး။ ။ အသာပြုံးကာ မေး
လိုက်သည်။ ။ ထမင်းဟင်းတွေ ရောက်လာ၍ စားဖို့ ပြင်ရသည်။ ။ အရ
သာတွေ့လွန်းသော ထမင်းဟင်းတွေကို ခပ်မြိန်မြိန်စားရင်း စကားမဆို
မိကြ။ ။ တစ်ဝက်လောက်ကုန်မှ

"ပြောလေ မိဒီရယ်၊ စားနေတာပဲ၊ ကဲ ပြော၊ နင့်ဟာက အလုပ်ကိစ္စ
ဟုတ်ဟန်မတူဘူး"

"ပြောမှာ ပေါ့"

ဟု ဆိုကာ အချို့ရည်မှာ သည်။ ။ အချို့ရည်ကို အသာစုပ်ရင်း.....

"ငါ လက်ထပ်ရတော့မယ်"

"ဘယ်လို"

အံ့ဩသွား၍ သောက်လက်စ ဟင်းရည်တောင် သီးမလို။

"ဒယ်ဒီက သမီးလည်း မငယ်တော့ဘူး၊ သင့်တော်တာ တွေ့ပြီဆိုတာ
နဲ့ စီစဉ်တော့မယ်ဟ၊ စေ့စပ်တော့မှာ "

"နေပါဦး၊ နင်က အချစ်ကို တွေ့လို့ လား"

ဒီဒီ အကြောင်းကို သိသည် မို့ အလောတကြီး မေးလိုက်သည် ။ ဒီဒီက ခေါင်းကို တစ်ချက်ညိတ်စဉ် စားပွဲထိုးလေးဝင်လာ၍ စကားစပြတ်သွားသည် ။ ဘီလ်လာပေးကာ လက်ထဲမှာ လည်း အထုပ်တွေနှင့် ။ စကားစကို အသာထားကာ....

"ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"နင့်ဖားသားကြီးဖို့ လေ၊ အန်ကယ်က ပုစွန်ဆီပြန်သိပ်ကြိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ တမာရွက်နုနု သုပ်ရော သိပ်မခါးဘူးဟ၊ လူကြီးတွေနဲ့ သင့်တယ်၊ နင်ကျတော့ တီးနေပြီးတော့"

ဒီဒီ စေတနာက ကောင်းလွန်းလှပါသည် ။

"အိမ်မှာ ရှိသားပဲဟယ်၊ ချက်ပြီးသားတွေ"

"အမယ်လေး...နင်ကလည်း ဒီဟာပဲစား၊ ငါကစေတနာနဲ့ ဟာ"

စားသောက်ပြီးမှိုက်တင်းတင်းနှင့် ပြန်ထွက် လာလေသည် ။

"ဆက်ပါဦး ဒီဒီရယ်၊ နင့်ဟာက ကောင်းခန်းမှ ကြော်ငြာတင်နေပြန်ပြီ၊ ကဲ.....နင်ကအဲဒီလူကို ချစ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"အေး....သူ့ကို ချစ်တယ်"

"ဟာဟ...အဆန်းသားပဲ၊ အဲဒီလူဟာ တကယ့် ကံထူးရှင်ပဲ၊ ဘယ်သူလဲ"

"ကိုသော်ကလေ"

"ဘယ်လို"

"ကိုသော်ကလေ၊ ကိုသော်က"

လူတစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမြောက်တက်သွားသလို ခံစားရသည်။ ဘုရား....ဘုရား၊ မြတ်နိုးရသော မောင်။ သူမကို ရက်စက်ပြီလား။ ဒီဒီမျက်နှာကို မယုံသလို ငေးနေမိသည်။ ဒီဒီက ရှေ့ကိုကြည့်ကာ ဂရုတစိုက် ကားမောင်းနေသည်။ ဒီဒီ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ ဒီအပြုံးကို သူမ သိသည်။ ရင်ထဲကလာတဲ့ အပြုံး။ ဒီအပြုံး မျိုး သူမ ပြုံးဖူးသည်။

"ကိုသော်ကကို ငါ ချစ်တယ်၊ သူဟာ ငါ့အဖို့ မငြင်းနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ ငါ့ကို စိုးမိုးနေတာ ကြာပြီဟ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘက်က သူ့ကို ဘာမှ မဆွဲဆောင်ခဲ့ပါဘူး၊ ရင်ထဲက အချစ်ကို မျှီသိပ်ထားရတာပေါ့ဟ၊ ဒယ်ဒီက ဟိုတစ်ပတ်ကမှ ဖွင့်ပြောတာ၊ ကိုသော်က မိဘတွေက စပြီး ကမ်းလှမ်းတာဟ၊ ဒယ်ဒီက ငါ့ကို အတင်းတော့ မတိုက်တွန်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သင့်တော်တယ် မငြင်းသင့်ဘူးတဲ့ ၊ အဓိကကတော့ ငါ သူ့ကိုချစ်လို့ လက်ခံလိုက်တာပါပဲ၊ ဒါ နင့်ကို ပထမဦးဆုံး စ,အသိပေးတာ"

တောင်ဆယ်လုံး ဖြတ်လာရသလို ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်နေသည်။ ကားထဲသို့ တိုးဝင်လာသော လေနုအေးတို့ က ရင်ကို မအေးမြစေပါ။ မောင်.....မောင်.....သူမကို ညာခဲ့တာလား။ မောင့်ကို မမုန်းရက်ပါ။ သို့သော်.....။ ချက်ချင်းဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တို့ ကို မျက်တောင်အသာ ပုတ်ခတ်ရင်း စကားတချို့ကို အားတင်းဆိုလိုက်သည်။

"ကိုသော်က,ကရော ဘယ်လိုလဲ၊ သူ့မှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိနေရင်ကော"

ဒီဒီ ပြုံးသည်။

"သူတို့ မိဘတွေက သေချာပေါက် လာပြောတာပဲ၊ သူ့သဘောလည်း

ပါမှာ ပေါ့၊ ဒီလောက် တုံးမယ် မထင်ပါဘူး၊ သူ့မားသားကြီးက ငါ့ကို တော်တော်သဘောကျနေတာ။ ငွေအရှာကောင်းလို့ လားတော့ မသိဘူး၊ ပြောရဦးမယ်၊ သူ့ဘွားတော်ကြီးက နည်းနည်းမောက်မာချင်တယ်၊ အဘိုးကြီးကတော့ ပြည့်ပါတယ်"

ပညတ်ထားတဲ့ မောင့်မိဘရဲ့ သဘောထားကို မောင် မလွန်ဆန်ရဲပါဘူး ထင်ပါရဲ့ လေ။ အိမ်ရှေ့သို့ ကားအသာရပ်ပေးကာ ဒီဒီ ပြုံးရင်း ဆိုသည်။

"နင်လည်း ရှာတော့"

ရင်ထဲက ဝေဒနာ ဒီဒီ မသိပါဘူးလေ။ အဖေ့ကို ကားပေါ်မှ နှုတ်ဆက်သွားသည်။ ။ ပူပူနွေးနွေး ပုစွန်ဆီ ပြန်ဟင်းက အဖေ့ကို ခံတွင်းတွေ့စေသည်။ ။ စားရင်းမှ ဒီဒီကို မေတ္တာပို့သည်။ ဒီလောက်စေတနာကောင်းတဲ့ ကလေးမ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲရဘူတဲ့။ ။ အဲဒီလိုစိတ်မဆင်းရဲရဖို့ အဖေသမီးနှလုံးသားနဲ့ စတေးရမည် ဆိုလျှင် အဖေဘယ်လိုနေမလဲ မသိချေ။

ချက်ချင်း အဖေ့ကို ရင်ဖွင့်ချင်လာသည်။ ။ တားမရသော မျက်ရည်တို့က တာကျိုးလာသည့် နှယ်။ အသေးစိတ်ကို အတိုချုံးကာ အဖေ့ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ။ ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် မျက်ရည်တို့က ကျဆဲ။ အဖေရင်ခွင်ကို မျက်နှာအပ်ငိုတော့ အဖေက ခေါင်းကို အသာပွတ်ရင်း ဆိုသည်။

"အဖေတို့ အခြေအနေ သမီး အသိပဲ၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ အဖေ၊ ဒီလောက်အသက်ရှင်နေနိုင်တာ၊ သမီးလည်း သာမန်ဘွဲ့လေးနဲ့ လူတန်းစေ့ နေနိုင်တာ၊ အဖေတို့ ဘဝ ကြွေးရှင်း မြီးရှင်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်တာ၊ ဘယ်သူ့ကြောင့် လဲ ဆိုတာ သမီး အသိ

ဆုံး သမီးကို အဖေ ဘာလုပ်ပါဆိုပြီး မတိုက်တွန်းချင်ပါ ဘူး၊ သမီးဘာ သာဆုံးဖြတ်ပါ သမီး တစ်ခုတော့ ပြောမယ်၊ သမီးနှလုံးသားမှ အမှန်စင် စစ် ချစ်သူကိုတွေ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီ အချစ်ကိုလည်း ရပြီဆိုရင် ကျေနပ်ပါ။ နှ လုံးသားရဲ့ လစ်ဟာမှုကို ခဏဖြည့်တင်းပြီးပြီပဲကွယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းက အ မိကမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဒီဟာ သမီးသူငယ်ချင်း၊ အဖေ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ သမီး မြဲမြဲ မှတ်ပါလေ၊ ကဲ....ကဲ နားတော့၊ အဖေလည်း ထမင်းစားကောင်း ကောင်း နဲ့ အိပ်ချင်ပြီကွယ်"

နေ့စဉ်ဝတ္ထရားအတိုင်း ကန်တော့လိုက်သည် ။ ရင်ထဲမှာ မချိပါ။ အ ဖေစကားတို့ က နားထဲက မထွက်ပေ။ နှလုံးသားက တကယ်ချစ်ခဲ့တဲ့ သူကိုလည်း တွေ့ပြီ။ အဲဒီချစ်သူဆီက အချစ်ကိုလည်း ရပြီဆိုရင်....။

မျက်ဝန်းကို မှိတ်လိုက်သည် ။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပုလဲမြစ်များ ဖြတ်စီး သွားသည် ။ အရာအားလုံး သူမအပြစ်သာဖြစ်ပါသည် ။ မနက်ဖြန်မှာ မောင်နှင့် အကောင်းဆုံး လမ်းခွဲနိုင်ဖို့ အားအင်တွေ မွေးရဦးပေမည်။

"မောင် ရှင်းပြပါရစေ စိမ့်၊ မေမေ စီစဉ်တာပါ၊ မောင် ဒီဒီကို မချစ် ဘူး၊ မောင်ချစ်တာ စိမ့်ပါ"

မောင် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ၍ ထင် စကားရပ်သွားသည် ။ ကန် ရေပြင်ကို ငေးကြည့်ကာ တစ်လုံးချင်း ဆိုမိသည် ။

"မောင် ပြောချင်တာ အကုန်ပြောပါ၊ စိမ့်နားထောင်နေတယ်၊ ဒါပေ မဲ့ ပြီးရင် စိမ့်ကို ပြောခွင့်ပေးပါ"

မောင်ဘာမျှမပြော ခေါင်းငိုက်စိုက်နေသည် ။ တစ်ညလုံးလုံး အသ

ညင်းကျွမ်းသည့် ဝေဒနာက မိုးစင်စင် လင်းခါနီးကျမှ ပြီးသွားသည် ။ ငိုလို့ လည်း အားရပြီ၊ ရင်ထဲမှာ လည်း ဘာမှ မကျန်တော့။ ပြီးပြီ။ အပြင်းထန် ဆုံး ပေါက်ကွဲပြီး ငြိမ်သက်သွားသည် ။ သူမ နှလုံးသားလည်း လောင်ကျွမ်းကာ ဘာမှ မကျန်တော့။ ခံစားချက်ဆို တာ မရှိတော့။

"ဒီဒီဟာ စိမ့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ မောင်၊ သူ့ ကျေးဇူးတွေကို ဆပ်ဖို့ လမ်းကို ဒီတစ်သက် ရှာခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျေးဇူးတွေသာ တင်တင် လာတယ်၊ စိမ့်က မဆပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒီဒီဟာ မောင့်ကို ချစ်ပါတယ်၊ မောင့်အနေနဲ့ လည်း ဒီဒီလို သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို အချိန်ကြာလာတာနှင့် အမျှ ချစ်လာမှာ ပါ၊ မောင့်ဘက်က လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားပါစေဦးတော့ စိမ့် လက်မခံပါဘူး၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းကို လုမယူရဲဘူး မောင်၊ ပိုပြီး အဓိကကျတာက ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ နှလုံးသားကို မနင်းရက်တာပဲ၊ စိမ့် ကျေနပ်ပါ တယ်မောင်၊ မောင့်ဆီက အချစ်တွေကို ပထမဆုံး ရရှိနှင့် တင် ကျေနပ်ရပါပြီ.....

"ဒီတော့ မောင် ကျေနပ်ပါတော့၊ စိမ့်စိတ်ကို မောင် သိပါတယ်၊ စိမ့် ဒါစိတ်ကောက်လို့ စိတ်ဆိုးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြနေတာပါ၊ ဖြစ်နိုင်ဆုံးကို ပြောနေတာပါ၊ မောင် နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းခွဲချင်ပါတယ်။ ဪ...မောင့်ဆီက နောက်ဆုံးတစ်ခု တောင်းဆိုချင်ပါတယ်"

မောင့်မျက်နှာ ဝင်းသွားသည် ။ မောင့်ရင်ထဲမှာ လည်း ခံစားကြေကွဲနေရမည် ဆိုတာ နားလည်ပါသည် ။ ကျေနပ်တယ်မောင်။ မောင့်အချစ်တွေထက် အဖိုးတန်တာ ဘာရှိမှာ လဲ။ ကျေနပ်တယ် မောင်၊ အသည်းကွဲရ တာ ကျေနပ်တယ်။

"ပြောပါ စိမ့်၊ မောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်"

"မောင်နဲ့ စိမ့်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဒီဒီ လုံးဝမသိစေချင်ပါဘူး"

မောင် မျက်နှာတည်သွားသည်။ ။

"စိတ်ချပါ စိမ့်၊ မောင် ဖြည့်ဆည်းပေးပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်၊ ပြန်ကြရအောင်"

ကန်တော်ကြီးစောင်းမှ ကားလေးကို မောင် အသာမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ။ မောင့်နံဘေးမှာ အသာထိုင်ရင်း မျက်ဝန်းတို့ ကို မှေးလိုက်လာသည်။ ။ အပြစ်တွေဟာ စိမ့် အပြစ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျေနပ်ပါတယ် မောင်။

မောင်ရဲ့ အရိပ်၊ မောင့်ရဲ့ အိပ်မက်တွေက သူမကို ရစ်တွယ်ဦးမှာ ပါ၊ နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲဟာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာတယ် မောင်။ သူမ ရင်ထဲက နှလုံးသားဟာ ကျွမ်းသွားပြီမို့ ဘယ်တော့မှ အသစ်ပြန်လည် ရှိလာမှာ မဟုတ်တော့ချေ။ ။

မောင့်ကိုလည်း မေးချင်တယ်။ နှလုံးသားက ဖျားတာလား၊ ကျွမ်းသွားတာလား၊ မျက်ဝန်းမှာ အဖေရုပ်သွင်နှင့် ဒီဒီ မျက်နှာကို တွေ့မြင်မိသည်။ ။ သူမနှလုံးသားနှင့် စတေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဒီဘဝ ကျေပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်းနှင့် သား.....
